No. 85.

VLISSINGSCHE COURANT.

Woensdag 16 Julij.

De uitgave dezer Courant geschiedt geregeld driemaal per week. De prijs van het abonnement is voor drie maanden f 2,25, en franco per post f 2,50. Advertentien worden geplaatst à [illegible] Ct. de regel, uitgezonderd Huwelijks-, Geboorte- en Doodbekendmakingen, waarvan de prijs van 1 tot 6 regels f 1,20 is, en voor elken regel daarboven 20 Ct., behalve 35 Ct. zegelregt voor iedere plaatsing. Men abonneert zich bij alle Boekhandelaren en Postdirecteuren in het Rijk. Brieven franco.

NIEUWSTIJDINGEN.

FRANKRIJK.

— Men heeft de lengten van al de ijzeren spoorwegen die Europa en Amerika in alle rigtingen doorsnijden, opgemeten en bevonden, dat dezelve 2 malen de rondte der aarde bedragen; deze rondte bedraagt, gelijk men weet, 5400 myriamètres.

— In den nacht van den 27. en 28. Junij heeft er op het kasteel van Pinon, omtrent Soissons, een zeldzaam voorval plaats gehad. Van twaalf paarden, welke daar op stal stonden, heeft er een zich losgemaakt en werd 's morgens gevonden een ander paard verslindende: dit laatste was de linker lende diep uitgevreten.

— Naarmate onze landslieden in Noord-Afrika meer zuidwaarts dringen, beginnen zij ook, zoo het schijnt, meer in aanraking te komen met de verscheurende dieren, die de binnendeelen van dat uitgestrekt gewest bevolken, en die uit de lager en sterker bevolkte streken langs de kust grootendeels verdwenen waren. Het Algerijnsche blad *de Akhbar* geeft in zijn nummer van den 29. Junij het volgende verslag van zulk eene ontmoeting omstreeks Philippeville:

« Tot nog toe (zegt het) scheen de leeuwenjagt in Algerie eene soort van mystificatie, die in het naloopen van hersenschimmige wezens bestond; waarbij niets beet genomen werd dan de jagers. Het droevige voorval, dat thans bij het kamp van Oued-Zerga, in het distrikt van Philippeville, heeft plaats gehad, toont dat aan dien kant ten minste de leeuw niet, gelijk hier, tot den staat van mythe gebragt, maar nog eene krachtige en vreeselijke wezenlijkheid is.

« Een kamp van werklieden, uit soldaten der genie, der infanterie en van de 5e strafkompagnie bestaande, was met den aanleg eener fontein bij Oued-Zerga bezig. Deze lieden ontvingen nu en dan het bezoek van twee leeuwen, van welken de een, een gedrogtelijk groot dier, naar het zeggen der Arabieren, reeds sedert meer dan zestig jaren in het kanton bekend en gevreesd was. Verscheiden personen besloten, aan het edele dier eene hinderlaag te leggen; wij willen aan een hunner de zorg overlaten, om de bijzonderheden dier gedenkwaardige jagt, die geheel eenen nacht en een deel van den daarop volgenden dag voortduurde, omstandig te verhalen;

« Ik had gelegenheid gehad, den ontzettend grooten leeuw, die in den omtrek van het kamp van Oued-Zerga zwierf, te hooren en zelfs van vrij nabij te zien. Ik had mij destijds wel gewacht van op hem te schieten, want ik had een mijner kinderen bij mij; iets, dat al mijn jagers instinkt genoegzaam bedwong. Daarenboven was de grootte van het dier zoo ontzettend, en zijn aanblik zoo verschrikkelijk, dat ik, zelfs al ware ik alleen geweest, zoo ik geloof, niet gewaagd zou hebben, de vijandelijkheden het eerst te beginnen. Met onbeschrijfelijk genoegen, ik moet het erkennen, zag ik dat hij zich weg begaf.

« In het kamp teruggekomen, deelde ik de ontmoeting, welke ik zoo even gehad had, aan ettelijke stoute jagtliefhebbers mede, en wij maakten te zamen eene hinderlaag tegen den volgenden dag gereed. Dien nacht vergeet ik nooit! Het was die van den 17. op den 18. Junij, een dier heerlijke Afrikaansche nachten, met een prachtig maanlicht, dat alle voorwerpen duidelijk liet onderscheiden. Naauwelijks hadden wij het gebrul van den leeuw, tusschen elf ure en middernacht, zeer nabij het kamp gehoord, of wij waren, na in haast onze kleederen te hebben aangeschoten, post gaan vatten op een' boom. Wij waren met ons vieren, allen in de takken gezeten: de serjant *Leca*, de Heer *Dupin*, een rekenpligtig beambte uit het kamp, een korporaal der straf-kompagnie en de Heer *Rousseau*, apotheker te Philippeville.

« Niets kwaad vermoedende komt de leeuw met langzamen en statigen tred tot digt bij den boom, waarop wij hem zaten te wachten. Hoe schoon zag hij er niet uit, terwijl hij zijnen in een' zwarten haarbos uitloopenden staart zwaaide en zijne manen schudde, welken het avond-koeltje van tijd tot tijd golven deed, met zijne glinsterende oogen en zijne reusachtige grootte! Waarlijk, het was een waardig tegenstrijder; doch om de partij voor ons minder ongelijk te maken, begonnen wij met hem eene eerste losbranding toe te zenden. Akelig steunende stort hij neder, en weldra schijnt hij dood; wij evenwel hoeden ons onzen boom te verlaten en zetten het vuren voort. De leeuw, die niet dood was, en nieuwe wonden ontvangt, poogt zich als door instinkt uit de nabijheid der jagers te verwijderen; hij sleept zich drie honderd schreden van de plaats tot in een korenveld. Nog een leeuw verschijnt hierop, waarschijnlijk de leeuwin; zij volgt den gekwetste, blijft bij hem staan en lekt hem zijne wonden. Dit schouwspel had iets aandoenlijks zelfs voor ons, moordenaars; het trof ons zeer.

« Alles scheen uit te zijn en voor ons slechts nog over te blijven, de vruchten onzer overwinning te gaan inzamelen; maar het was geschreven, dat die overwinning ons duur te staan zou komen, en dat het edele dier niet onverzeld ten grave zou dalen. Des morgens omstreeks vijf ure, op het oogenblik dat de arbeiders zich naar de werkplaats begaven, wilden drie of vier sappeurs, eenige soldaten der strafkompagnie en twee of drie infanteristen, in weerwil van het verbod door den korporaal der genie gegeven, den gekwetsten leeuw gaan aantasten, de sappeur *Blanc-Brude*, die er het eerste bij is, lost van zeer nabij zijnen snaphaan op hem; zich al wederom gekwetst gevoelende, springt het dier op den sappeur toe, die dapperlijk met gevelde bajonet tegen hetzelve stand houdt.

« Door zoo onverwacht eenen aanval verschrikt, waren de overige soldaten eenigzins teruggedeinsd. De leeuw werpt, door de zwaarte van den schok, de sappeur onderst boven en zou hem verscheurd hebben, zoo de korporaal der genie niet toegesneld was, en door vlak bij den leeuw zijn geweer op het dier te lossen, den ander niet nog juist van pas aan het gevaar ontrukt had. Nu wendde zich de leeuw tegen zijnen nieuwen aanvaller en tegen eenen infanterist, die echter beide zich aan zijne woede wisten te onttrekken. Het wilde dier was doodelijk gekwetst; er bleef slechts over, het af te maken. De infanteristen, op nieuw ten aanval komende, slaagden ditmaal het den genadeslag te geven. Deze leeuw, dien men vervolgens naar Philippeville gebragt heeft, heeft er ieder door zijne buitengewone grootte verbaasd.

« Wat den armen sappeur *Blanc-Brude* betreft, deze is den 19. in het hospitaal overleden, minder aan de wonden, welke de leeuw hem had toegebragt, dan aan de gevolgen van eenen kogel, waarmede een onkundige of verschrikte kameraad hem getroffen had, toen hij onder den leeuw op den grond lag."

— Een zonderling proces is in eene gemeente van het kanton Fauville (Normandië) begonnen. Na een klein huiskrakeel kwam eene jufvrouw der gemeente bij den maire, maakte hem wijs dat haar man alles plunderde en vernielde, en verzocht hem zulks te beletten. De maire stemde daarin toe, maakte den inventaris der meubelen en plakte voor al de deuren papieren banden, met deze woorden: « Verbod van dezen band af te scheuren, *op straf van gevangenis.*" Naauwelijks was deze regterlijke plegtigheid volbragt, of het huisselijk onweer bedaarde, en met gemeen overleg werd er door de twee echtelingen tegen dien gedienstigen maire een proces wegens misbruik van gezag ingezet, waarbij nog eene vraag van 8000 frs. voor schadeonkosten is gekomen.

BELGIE.

BRUSSEL, den 12. Julij. Den 7. dezer maand is ter plaatse genaamd den *Schorsmolen* een 19-jarigen jongeling in de Senne verdronken. De volgende omstandigheden zijn van aard, om eenen heilzamen indruk te maken op het gemoed der onvoorzigtigen, welke op gevaarlijke plaatsen gaan zwemmen. Twee vrienden, beide behoorende tot deftige burgerfamiliën dezer stad, wilden zich voorleden Maandag avond het vermaak van een frisch bad in de Senne gunnen. Zij konden beide zwemmen, en daar zij op hun gemak wilden zijn, begaven zij zich omtrent den *Schorsmolen*. De twee vrienden zwommen eerst te zamen, maar weldra verwijderden zij zich van elkander. Eensklaps laat den minst ervaren zwemmer een noodkreet hooren. Een sterken stroom, tegen welken hij te vergeefs geworsteld had, sleepte hem mede. In weinige oogenblikken had den tweeden zwemmer zijnen om hulp roependen vriend bereikt. Hij vond het jonge mensch, hopeloos tegen het verheven oogenblik worstelende, en slechts de kracht hebbende, om al wie hem zou willen redden, naar den afgrond te slepen. Zoo ging het ook: de twee vrienden omklemden elkander, en verdwenen oogenblikkelijk, de personen welke getuigen van dit drama waren, konden denken dat zij eenen dubbelen doodstrijd bijwoonden. Daar denzelven onder water plaats had, is het onmogelijk hem te beschrijven, maar ieder kan hem raden. Ten laatste kwam er uit het bevig beroerde water een verbleekt, verbijsterd en wanhopend man te voorschijn. Na ongehoorde pogingen, om zijn vriend aan den dood te ontrukken, had hij er nog grooter moeten doen, om zich te ontdoen van eene pranging, welke hem noodlottig werd; hij had den vriend, welken hij zoo gaarne zou gered hebben, van zich moeten stooten. Echtgenoot en vader, had het aandenken aan gade en kinderen hem zijne bezwijkende krachten weergegeven, om het gevaar te ontvlieden. Onder een veertigtal aanschouwers, op den oever staande, hoorde men het hartscheurend gekerm van een 9-jarig kind, broeder des slagtoffers. En, zoo buitengewone als ongeloofelijke omstandigheid, het jongetje vertelde, dat zijne moeder een paar dagen te voren gedroomd had, dat zijn broeder al zwemmende was verdronken!!!

— Eenige dagen geleden sprong *Maria Josepha Georges, Caby*, 38 jaren oud, te Luik, in de Maas om een kind van 9 jaren, dat er bij ongeluk ingevallen was en dat op het punt was van te verdrinken, aan eenen zekeren dood te onttrekken.

Het gedrag dezer vrouw is des te schooner, daar zij zelfs moeder van vijf kinderen en op het punt is van een zesde ter wereld te brengen.

NEDERLANDEN.

ARNHEM, den 12. Julij. Er wordt gevraagd: « Is « het waar, dat de regering, onder de leiding van den « heer *van Hall*, er op uit is, om, nu de heer *Thor*« *becke* uit de Kamer is *gewerkt* ook de heer *Schimmel*« *penninck*, als zijnde nog te liberaal voor den heer ex-« schrijver van *de Noordstar*, te *dryven* uit het ministerie, « en dat de eerlijke, ronde, opregte *Zeeuw*, de heer van « der *Heim van Duyvendyke*, eene eereplaats zal innemen naast den heer *van Hall*?

« Bewijst geldt een slechte *Zeeuw* meer dan een goede « *Geldersche Brandenburg*?"

— « Er waren er, die den heer baron *Schimmelpenninck van der Oye* laakten, ter oorzake, dat Z. E., zeer ernstig ongesteld geworden zijnde en eenen geruimen tijd tot zijn herstel behoevende, niet dadelijk de portefeuille van binnenlandsche zaken nederlegde, of ten minste van Z. M. verzocht, dat er inmiddels iemand mogt worden benoemd, om Z. Exc. voorshands te vervangen.

« Wij meenen, dat het vaderland Z. E. deswege dank is verschuldigd; want ofschoon Z. E., in de laatste tijden van zijne vroeger zoo eervol ontwikkelde constitutionele beginselen zij afgeweken, — zoo blijven wij evenwel van Z. E. nog meer hopen, zelfs verwachten, dan van andere verklaarde absolutisten en vijanden der echt constitutionele inrigtingen.

« Had Z. E. toen de portefeuille nedergelegd, of deed Z. E. het nu, — dan zou Z. E. daardoor de kuiperijen van zijnen vroegeren (zoogenaamden) vriend, tegenwoordigen vijand, Mr. *F. A. van Hall*, in de hand werken, die — zoo zegt men — druk bezig is, te bestellen, dat de genoemde portefeuille valle in de anti-constitutionele handen (wij hadden haast gezegd *klaauwen*) van jhr. *van der Heim van Duyvendyke*, geboren eersten pacha of hoofdvisier van eenen oppermagtigen sultan.

« Wij wenschen hartelijk, dat het troetelkind der nijdige fortuin, Mr. *F. A. van Hall* voornoemd, wiens eenige geloofsregel is, *audaces fortuna juvat*, in deze nieuwe duivels-kunstenarij niet slage; dat de heer *Schimmelpenninck* daartoe de voormelde portefeuille op de Poll zorgvuldig beware en hardnekkig vasthoude, en dat Z. E. voorspoedig en spoedig terugkeere, naar het ligchaam, tot eene volmaakte gezondheid, en, naar den geest, tot zuivere constitutionele begrippen!" (*Arnh. C.*)

GRONINGEN, den 10. Julij. Ll. Donderdag en Maandag heeft de hitte alhier eene buitengewone hoogte bereikt. Op goed geplaatste thermometers in den landhuis-houdkundigen tuin alhier, teekende de thermometer Donderdag den 3. dezer, 's namiddags te 2 ure, 47°. *Fahr.*, en [illegible] *Fahr.* Meer dan eens is de hitte dit jaar reeds grooter geweest dan in 1844: toen was de warmste dag 85° *Fahr.* Wij vernemen, dat door de hitte van jl. Maandag onderscheidene boerenarbeiders, welke op het land werkzaam waren, bewusteloos neergevallen zijn en dat velen het werk hebben moeten staken. Bij Adorp is dien dag een der arbeiders van den landbouwer *Hendrik Alberts Brakel*, met name *Pieter Drewes van Delden*, daaronder bezweken, zoodat men hem levenloos op het land heeft gevonden. Te Welsing en Sauwert moet die hitte insgelijks den dood van een' boerenarbeider, die op het land bezig was geweest, veroorzaakt hebben. De bode van de Pekela op Winschoten, *Abraham Westers*, is in de nabijheid van laatstgenoemde plaats bewusteloos neergevallen en, spoedig nadat men hem gevonden had, overleden. Ook verkeert een der postboden van Groningen op Delfzijl thans nog in een' gevaarlijken toestand, ten gevolge der hitte, welke Donderdag geheerscht heeft, terwijl dien dag ook een der arbeiders van *H. L. Nieuwenhuis*, te Godlinze, zoodanig door de hitte werd aangetast, dat hij reeds des nachts is overleden. Gelukkig was die hitte van korten duur, want reeds Dingsdag-morgen was het weder merkelijk bekoeld en hadden wij dien dag tot op heden, bij gedurig betrokken lucht, afwisselend een' milden en verfrisschenden regen. (*Gron. Cour.*)

UTRECHT, den 11. Julij. Stom van verbazing vraagt men zich af, waarom de regering de reeds geslagen nieuwe munten in de kelders van de Nederlandsche Bank opgestapeld laat liggen, en het aanziet dat misdadigers voortgaan sommige van de oude muntspecien tusschen hen en de natie nagenoeg te verdeelen door toenemende afsnoeijing. Alles wat de regering in klimmende mate rooven laat, moet de natie te eeniger tijd door lasten weder aanvullen. De natie gaat zich daarom niet te buiten, wanneer zij zulke verwaarloozingen van hare belangen aanwijst, en de regering zoude zeer weldadig en doordacht handelen, wanneer ze die opmerkingen eerbiedigde, en zich met terzijdestelling van eenmaal opgevatte begrippen daar naar rigtte.

Het aangekondigde inwisselen der oude dubbeltjes kon veilig verschoven worden, omdat deze muntstukken voor geene verdere afsnoeijing meer vatbaar zijn. De nieuwe stukken van 10 cents konden dan dienen om het allereerst in te wisselen de grovere muntstukken beneden 85 à 90 pCt. van het primitief gewigt houdende. Na het daarvoor te bepalen tijdstip zouden van die muntsoorten geene meer, onder de 85 of 90 pCt. van het primitief gewigt wegende, worden aangenomen dan onder korting van vast te stellen percenten naar gewigt, en daarmede ware kortaf aan de snoeijers perk gesteld, vermits voortzetting van hun schandelijk bedrijf op de zwaardere oude muntstukken hun geen voordeel maar schade zoude aanbrengen. (*Avondblad.*)

— Van den Helder schrijft men het volgende:

« In den vroegen morgen van heden, 10. Julij, zijn alhier op de reede aangekomen, onder het gewone salut, Z. M. fregat *Palembang*, kapt. ter zee *H. H. T. Coops*, van Batavia.

— Met leedwezen verneemt men, dat de synode der Hervormde kerk, de vorige week, een besluit omtrent de zes bekende artikelen genomen heeft, hetwelk eene alge-

meene verbazing en verontwaardiging verwekken moet. Er had zich tegen die artikelen een groot aantal personen, zoo predikanten als gemeenteleden, bij adressen tot de synode gewend, op verwerping der artikelen aandringende. Daar waren er ingekomen uit Noord-Braband, uit Gelderland, uit Zeeland, uit Zuid-Holland, uit Groningen, uit Vriesland, Drenthe en Overijssel. Een bijzonder gemotiveerd adres was, van wege de klassis van Bommel, door den druk gemeen gemaakt. Uit de aanzienlijke klassis van Rotterdam was een door ruim twintig predikanten geteekend verzoekschrift ingediend. En echter heeft de synode kunnen besluiten, alle die adressen, zonder kennisneming, ter zijde te leggen, en, alleen op de consideratiën, door de drie Theologische Faculteiten ingediend, leidende, een beslissenden maatregel omtrent de art. te nemen.

Het besluit der Synode luidt overigens, zoo wij wel onderrigt zijn, dat de artikelen op nieuw in handen der Sijnodale Kommissie worden gesteld, opdat deze over dezelve beraadslage, en, na ingewonnen advijzen der faculteiten, der bevoegde besturen en van bijzondere personen, op eene Sijnode nieuwe voorslagen omtrent dezelve ter tafel brenge.

De secretaris *Dermout* heeft zijn post neergelegd.

Behalve den hoogleeraar *Pareau*, hebben, zoo gezegd wordt, de stemhebbende leden uit Groningen Vriesland, Drenthe, Overijssel, Gelderland, Limburg, en het lid der Waalsche kommissie aanteekening verzocht, van niet tot het Sijnodaal besluit te hebben medegewerkt.

VERSLAG van de Gedeputeerde Staten van Zeeland, aan de Staten dier Provincie, gedaan in derzelver vergadering den 1. *July* 1845.

(Vervolg van onze vorige.)

Krankzinnigen Huizen. — De steeds vooruitgeziene opheffing der twee binnen deze provincie, te Middelburg en Zierikzee, bestaande tijdelijke bewaarplaatsen voor krankzinnigen, heeft den onvolkomen toestand dier bewaarplaatsen, met betrekking tot de verpleging der krankzinnigen, denzelfden doen blijven.

Aan de in het vorige jaar verstrekte magtiging, om met regenten van het stads krankzinnigen- en beterhuis te Dordrecht, eene overeenkomst te treffen, tot verpleging van de in deze provincie te huis behoorende behoeftige krankzinnigen, is, door omstandigheden, eerst sedert kort gevolg kunnen worden gegeven.

Wij hebben, alvorens daartoe over te gaan, eerst de overtuiging begeeren te verkrijgen, dat het geneeskundig gesticht te Dordrecht, als zoodanig eene blijvende bestemming zoude bezitten, en het verblijf onzer Zeeuwsche krankzinnigen aldaar, buiten alle onzekerheid en stoornis voor de toekomst wezen zou. Hieromtrent bij ons thans geen redelijke twijfel bestaande, hebben wij de bedoelde overeenkomst, in den loop dezer maand, met regenten van genoemd gesticht aangegaan.

Door deze overeenkomst zullen de behoeftige krankzinnigen, die zich in de tijdelijke bewaarplaatsen te Middelburg en Zierikzee bevinden, naar het gesticht te Dordrecht kunnen worden overgebragt.

De gelegenheid, welke er voor deze en andere ongelukkigen van dien aard bestaat, om in het genoemde gesticht te worden opgenomen en verpleegd, heeft aan de Hooge Regering doen voorstellen, om de bewaarplaatsen te *Middelburg* en *Zierikzee* met den 1. November 1845 te doen opheffen en sluiten; op welk voorstel de beschikking wordt ingewacht.

Armwezen en instellingen van weldadigheid. — Omtrent deze afdeeling behelst het verslag letterlijk het volgende:

« Strekte het ons tot genoegen, aan UEd. Groot Achtb. bij vorige verslagen, de beste getuigenis te kunnen geven, van den ijver en de belangstelling welke door de bestuurders van de instellingen van weldadigheid, godshuizen en armenfondsen, in deze provincie, worden aan den dag gelegd, om in het ongunstig lot der armen, zooveel mogelijk, te gemoet te komen, en derzelver belangen te bevorderen, niet minder verblijdt het ons, bij dit verslag zoodanig getuigenis te kunnen herhalen.

« De besturen dier instellingen en admistratien zijn steeds voltallig. Het beheer derzelve wordt op eenen geregelden voet gehouden, en laat weinig te wenschen over. Daar, waar wij eenige verkeerdheid in hetzelve bespeuren, worden onze teregtwijzingen niet vruchteloos gegeven.

« Als gevolg der bestaande verordeningen op het weren der bedelarij, zijn sedert uwe laatste bijeenkomst 12 personen wegens bedelarij en 1 wegens landlooperij aangehouden, en, na door den regter veroordeeld te zijn, in het provinciaal depot van bedelaars te *Middelburg* opgenomen, ter opzending naar de gesticht der maatschappij van weldadigheid. Drie derzelve hebben, door overlijden als anderzins, deze bestemming niet bereikt; terwijl de 10 overigen met nog 11 zich daartoe vrijwillig aangegeven hebbende personen, met toestemming van derzelver onderstands-domiciliën, naar gemelde gestichten zijn overgebragt. Aldaar werden nog 6 andere personen, door regtbanken in andere provincien gecondemneerd, voor rekening van gemeenten in dit gewest opgenomen.

« In de meergemelde gestichten zijn in den loop van het jaar 1844, 215 personen, mitsgaders 46 weezen ten laste van gemeenten en arm-administratien in deze provincie, verpleegd, waarvoor de kosten, met inbegrip van die voor transport en vervanging, van de in dat jaar opgezondene personen, ƒ 7830,81 hebben bedragen. Bij het opheffen der verpleging daartoe, bij Zr. Ms. besluit van den 30. October n°. 74, zijn er in 1844 uit deze provincie geene weezen naar de gestichten der maatschappij van weldadigheid opgezonden.

« Ten aanzien van de steeds toenemende geschillen, omtrent de domiciliën van onderstand der behoeftigen en het bedrag van den elders aan dezelve verleenden onderstand, wordt aanhoudend onze bemoeijing vereischt. Deze aangelegenheden verschaffen ons steeds moeite en zorg.

« De restitutien van verleenden onderstand hebben overigens, nadat de onderstands-domicilien zijn erkend of aangewezen, vrij geregeld plaats, hoezeer in enkele gevallen daaromtrent, vooral wanneer het niet-gesubsidiëerde diaconien geldt, weigering wordt ondervonden.

« Met betrekking tot de vorderingen van dergelijken aard, welke door onderscheidene arm-administratien in dit gewest, op grond van de ten jare 1842 tusschen ons Rijk en Belgie gesloten overeenkomst, ten laste van gemeenten in laatstgemeld Rijk, zijn gereclameerd, wordt in de restitutie, ongeacht de pogingen der Regering, een trage gang opgemerkt. Van onze zijde zijn slechts een zeer gering getal reclamatien van dien aard nog in behandeling, welke, uit hoofde dat er nadere inlichtingen benoodigd waren, onafgedaan zijn moeten blijven." *(Vervolg hierna.)*

INGEZONDEN STUKKEN.

Mag dat zoo blijven?

Bij H. C. Susan Cz., te 's Hage, ziet eene behoudbrochure het licht, onder den titel: *Mag dat zoo blyven?* Eenige dagbladen hebben hunne lezers een' korten inhoud van dat werkje medegedeeld, en wij willen ook daarom ons er een oogenblik mede onledig houden.

De schrijver A. D. trekt te velde tegen de vrijheid der drukpers. De vrije pers, zegt hij, poogt onrust en tweedragt te zaaijen, de liefde en achting voor het geëerbiedigd hoofd van den staat aan het wankelen te brengen, stookt wantrouwen tegen de regering, klaagt hevig, spot bitter, en neemt zelfs bijtend vernuft te baat; dit alles moet uitloopen op eene revolutie, met de vrijheid voorop, de guilliotine in het midden en het despotismus aan het einde. Die schrijvers moeten dus maar eens goed op de kneukels worden getikt; achter de grendels met hen; wanneer men schrijven wil, dat men het doe ten voordeele van het behoud quand-même.

Zou een eenvoudig mensch, dit lezende, en niet wetende uit welk eenen hoek de wind waait, de middeleeuwen niet terug wenschen, toen er nog geene pers bestond? Maar laten wij de zaak eens goed inzien. Wie is strafbaar, die eene misdaad begaat, of die dezelve aantoont? Een waardig volksvertegenwoordiger, die men steeds vooraan en op zijn post vindt, wanneer het er op aankomt de regten der natie te verdedigen, zegt in 's lands vergaderzaal: » de schatkist is beroofd en berooid;" het geld der burgers, die deze kist vullen, is dus gestolen; de dieven zijn niet gestraft. De burger klaagt, en zegt met zijn vertegenwoordiger: » mijn geld, dat ik door arbeid en ontbering in de schatkist gestort heb is gestolen en de geregtigheid slaapt. Groote heeren alleen kunnen die kist beroofd en berooid hebben en zij wandelen ongehinderd daarheen, alles buigt zich voor hen ter aarde, het eerekruis; deugd veradelt, versierd misschien hunne borst, ... terwijl een kleine dief voor eenige koperen spijkers het schavot betreedt. Waar bestaat hier gelijkheid van allen voor de wet?" Dat zegt die burger, in zijne verontwaardiging, of, hij schrijft het. Nu zal men hem die dat schrijven durft onschadelijk maken, hem tot gevangenis en geldboete verwijzen. Maar wie is hier schuldig, die de kist beroofd en berooid hebben, of die het feit kenbaar maakt en roept: boer pas op je ganzen? Wie zou oorzaak zijn van het uitbreken eener revolutie, met de guilliotine in het midden? Antwoordt, mijnheer [illegible] der liefde; zeg niet dwaling, wanneer gij moest zeggen: verkrachting, noch vergissing, waar het moest zijn schending; noemt iedere zaak bij het ware woord en wij vreezen uwe wederlegging niet.

Wanneer eene vrijwillige leening zoogenaamd den burger redden moet en hij ziet dat de regering tot bedreiging haar toevlugt neemt om het geld bijeen te krijgen; wie is dan de schuldige: die zegt leen mij vrijwillig, maar die u tevens de zweep laat zien, of hij die de verachtelijke machinatien kenbaar maar en in hare ware kleuren afschildert?

Wanneer een volk van zijn grondwettig regt gebruik wil maken om zijne klagten en wenschen te brengen daar waar hij op beterschap en herstel kan hopen en men ziet eene regering alle pogingen in het werk stellen om dat eenig wettig middel te verlammen, spionnage en bedreiging te baat nemen en zelfs personen te dier zake voor den policie-commissaris brengen; wie is dan oorzaak dat de burger klaagt van in zijn grondwettig regt verkort te worden; aan wie zou de schuld leggen, indien het vertrouwen op zoodanige regering aan het wankelen geraakte?

Wanneer men schandelijk de belastingen ziet drukken op de mindere standen, die geene hele broods, geen korrel zout onveraccijnst nuttigen kunnen, en in tegenoverstelling daarvan eene menigte artikelen van weelde, ten dienste en voeding der grooten, onbelast zijn; wanneer ten gevolge dier godtergende belasting op de levensmiddelen de armen dag aan dag vermeerderen; — wie is dan oorzaak, dat de mindere stand mort en ontevreden is, dat soms de onheilvolle woorden zijne mond ontglippen; « hoe het ook gaan moge, het kan voor mij wel beter maar niet erger worden!" Aan wie de schuld?

Wanneer men door kuiperij en slinksche wegen een waardig lid der afgevaardigden, een man des volks, in den volsten zin des woords, een toonbeeld van burgerdeugd, eene vraagbaak van al wat reeds geleerd is, om zijne vrijzinnigheid en helderheid van begrip uit 's land vergadering ziet geweerd en een' persoon ziet herkozen wien het volgens zijne eigene woorden slechts te doen is om de ƒ 2500 te beuren, die nimmer eenig blijk van volksgezindheid gaf, wie is dan oorzaak dat in het land eene algemeene kreet van afkeuring opgaat, ook al wat edel en onafhankelijk denkt, wie is dan oorzaak dat men eene regering begint te verfoeijen, die om haar doel, onderdrukking van den volkswensch, te bereiken, niet aarzelt hare toevlugt te nemen of te dgen nemen tot kuiperij en het bewandelen van slinksche wegen; — en wie zal het te verantwoorden hebben, indien onverhoopt eene revolutie uitbarst, met de guilliotine in het midden; het volk, dat als redelijke menschen wil geregeerd worden, of zij die het volk beschouwen als slaven, als lastdieren en het veelal minder achten dan hun paard of hunnen hond. Wie zijn de schuldigen, die het feit bedrijven, of die de waarheid in hare naaktheid aantoonen.

Willen wij al de voorhanden bewijzen bijbrengen, tot staving onzer stelling, dat de regering zelve, en geenszins de dagbladen, oorzaak zijn van hetgeen in de bedoelde brochure gezegd wordt de gevolgen te zullen zijn der vrije drukpers, wij zouden verscheiden kolommen kunnen vullen. Wij onderwerpen deze zaak aan het verlicht oordeel onzer medeburgers. Men tracht een blaam te werpen op de vrijzinnige dagbladen, en men moest begrijpen hoe moeijelijk het is eene slechte zaak te verdedigen. Vóór eenige jaren was een woord uit de hoogte gesproken genoeg om de menigte te verblinden; tegenwoordig echter begint de natie uit eigen oogen te zien; de dagen van geloovig-vertrouwen zijn goddank voorbij. De *vaderlyke* regering is het volk zoo duur te staan gekomen, dat het een afschrik heeft van al wat naar voogdij zweemt, en niets vuriger verlangt dan als vrije mannen behandeld te worden.

ADVERTENTIEN.

ZEETIJDINGEN.

VLISSINGEN, den 15. Julij. Sedert den 12. dezer zijn alhier ter reede gekomen.

Voor Antwerpen bestemd:

Christine, J. Detloff, der Alte Poter, L. Andreas, beide Riga, hennipzaad; die See Bluhme, L. Sasse; Greifswaldt, de Phoenix, J. Sundergsen, Grauschuft, beide garst; Caroline Johanna, H. de Vos, Aerion, J. Petersen, Paul; C. Heyden, alle Riga, Hennipzaad; de Argo, J. Pieper, Dantzich, hout; Johanna, C. H. Carlson, Aarhuus, garst; Pomerania, E. Schultz, Wolgarst, tarwe en garst; Theda, P. Henrichs, Greiffwald, garst; Havannah Packet, J. Wickton, Havannah, koffij; Baumeister Raum, C. R. Niemann, Riga, hennipzaad; Victoria, R. M. Hansen, Kakinborg, tarwe; Balance, C. H. Permien, Riga, hennipzaad; Daschingka, D. N. Lemcke, Straalsund, granen; Maria Cornelia, H. D. Vos, Rostock, tarwe; Eduard Gluck, F. Rosenberger, Riga, hout; Dice, J. Zeplien, Riga, lijnzaad.

Voor Dendermonde bestemd:

De Maria, J. D. Reidtmann, de Triton, F. Rehberg, beide Riga, hennipzaad.

Voor Brussel bestemd:

Jantina, H. J. Das, Dantzich, tarwe; Wemeldina, J. K. de Boer, Riga, lijnzaad.

Voor Vlissingen bestemd:

The Mary, C. Dryden, Scaham, steenkolen.

Van Antwerpen zijn de Schelde afgekomen en van deze reede naar zee gezeild.

Die Venus, W. F. Kihlstrand, Riga; Diana, B. H. Duit, Heiligenhafen, Geerdina, P. H. Zoutman, Avontuur, alle ballast.

MIDDELBURG, den 14. Julij. Den 19. Maart was ter reede van Batavia aangekomen het schip Middelburg, kapit. M. Roderkerk; men dacht den 27. dien maand naar het vaderland onder zeil te gaan.

TE VLISSINGEN, BIJ A. W. VAN BIEREN.